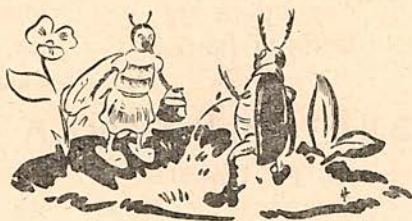

И когато протегнахъ ржка къмъ малкото гнѣздо, за да пусна вътре ластовичето, стана чудо. То оживѣ. Крилцата му се отвориха несигурно и, като изписка радостно, подхвъркна нагоре къмъ гнѣздото. Дветѣ стари ластовички се спуснаха къмъ него и го подкрепиха съ крилетѣ си. Ластовичето се настани въ гнѣздото, посрещнато отъ неговитѣ братчета съ радостно чуруликане. Птичето семейство тържествуваше.

Смъкнахъ се по стълбата съ свѣтла радостъ въ сърдцето си, че можахъ да спася единъ животъ и да го върна на неговитѣ родители.

Вл. Селяновъ

ПЧЕЛА И БРЪМБАРЪ

(Басня)

Веднѣжки бръмбарътъ съ пчелата беседа почнали срѣдъ цвѣтята:
— Отъ ранно утро и до мракъ, пчелице, ти си все на кракъ.
Летишъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ въ полето и пълнишъ си съсъ медъ котлето, ала не виждамъ да се спрѣшъ сама меда си да ядешъ.
Въвъ кошера го носишъ само при другитѣ пчели и тамо дѣлишъ съ другитѣ труда си.
Каква си ти глупава и проста тварь!
Я вижъ — азъ съмъ господарь, за себе си се само блъскамъ — за други сили и не пръскамъ.
За себе си се трудя самъ и своя медъ съсъ другъ не ямъ!
— Така е, — рече му пчелата, —

затуй таквазъ ти е сѣдбата:
когато утре снѣгъ навѣе и зимна хала вънъ запѣе какво ти, драги, ще ядешъ?
Отъ гладъ тогава ще умрешъ!
А ний задружно днесъ се трудимъ щомъ си сберемъ задружно медъ и въ студъ и въ ледъ ще имаме храна за всички пчелички!
Затуй отъ утро чакъ до мракъ сме всички ние все на кракъ.
Азъ трудя се за вси пчелици — за менъ се трудятъ вси сестрици и съ обща грижа другъ за другъ ний все ще сме щастливи тукъ!
А ти живѣй си както знаешъ, но зимата не ще изтраешъ!
И хвъркна весело пчелата съ котленцето си изъ цвѣтята.

Василь Павурджиевъ